

Proloog

‘... wensen u smakelijk eten bij uw ontbijt. Over ongeveer twee uur, om 10:45 uur, zullen we landen op luchthaven Charles de Gaulle in Parijs; over ongeveer een uur beginnen we geleidelijk met het aanvliegen en zetten dan de daling in. Tegen die tijd hoort u weer van mij. Als u nog vragen of wensen hebt, staan mijn team en ik graag klaar om u van dienst te zijn.’ Christine beëindigde haar mededelingen die ze in het Frans en met een charmant accent in het Engels had gedaan. Ze stapte opzij om plaats te maken voor haar collega’s die de maaltijden begonnen uit te delen.

Vijfhonderddertig passagiers, verdeeld over drie klassen en twee verdiepingen, wilden hun ontbijt hebben. De hoofdstewardess hoopte dat het de stemming aan boord zou verbeteren. Ze hadden twee uur vertraging opgelopen omdat het personeel op luchthaven JFK in New York overbelast was geweest. Of overvraagd. Of misschien was de techniek daar verouderd. Het was niet de eerste keer dat het gebeurde. Christine keek om zich heen. Plaats na plaats van vlucht AFO23 kwam tot leven.

Ze hield van de ochtendstemming. De meeste passagiers waren redelijk wakker, terwijl sommigen nog de slaapmaskers voor hun ogen hadden en op hun tot ligbed omgebouwde stoelen lagen na te soezen of de koptelefoon hadden opgezet. Anderen zaten al naar films te kijken. Er klonk zacht geroezemoes en ergens in de lichte cabine lachten kinderen. Christine glimlachte even toen ze aan haar zoontje dacht. Olivier, zeven jaar oud.

‘Kijk jij even bij stoel 81?’ fluisterde Marlène in haar oor terwijl ze de eerste serveerwagen uit de keuken reed. Het rook naar verse koffie,

gebakken eieren, broodjes en croissants. De geur verspreidde zich langzaam door de Airbus A380-862.

‘Wat is er met hem?’

‘Hij doet vervelend. Hij heeft al vier whisky’s op. Voor die tijd hing hij al in de bar rond en klaagde dat hij diarree had gekregen van het avondeten.’

‘Wat heeft hij gegeten?’

Marlène keek zuchtend omhoog en bleef staan. ‘Eerst soep, daarna zalm met citroen-saffraanrijst en salade, nog een tweede moot zalm, twee croissants met chocoladevulling. Twee pakjes pinda’s, een zakje chips. Scherpe dipsaus. Dat is tenminste wat ik heb gezien. Claire zei dat hij tussendoor nog een paar gratis snacks had verorberd. O ja, en hij heeft nog een halve fles gin soldaat gemaakt. Met zo’n menu zou mijn maag ook in opstand komen.’

‘Ik ga wel even kijken.’ Christine stuurde haar met een knikje naar buiten om het ontbijt onderin te verdelen, waar de meeste passagiers in de laagste prijsklasse zaten. Bij Air France werden ze een beetje verhullend *Voyageurs* genoemd, wat beter klonk dan ‘passagiers derde klasse’. In lange rijen hadden in deze afdeling driehonderdveertig mannen, vrouwen en kinderen achter en naast elkaar een plaats gevonden. De *Première*, ofwel de eerste klasse, in het voorste deel van het vliegtuig, was strikt van dit deel van de cabine gescheiden.

Christine ging snel op weg, zodat ze daarna zou kunnen helpen met het uitdelen van het ontbijt. Haar functie als hoofdstewardess bracht meer verantwoordelijkheid met zich mee, maar niet minder werk. Om stoel 81 met de recalcitrante passagier te bereiken, moest ze eerst wel naar het bovendek, waar nog eens honderdzes plaatsen voor *Voyageurs* waren, en tachtig in de klasse *Affaires*, de businessclass.

Christine nam de dichtstbijzijnde trap naar het bovendek en liep langs de stoelen van *Affaires* verder naar achteren. Om haar heen waren mannelijke en vrouwelijke collega’s druk bezig om het bepaald luxueuze ontbijt uit te delen. Ze zuchtte. Uitgerekend op een van de drukste momenten van de vlucht moest een passagier moeilijkheden maken.

Ze knikte in het voorbijgaan naar de stewardessen die met het uitdelen van de maaltijden waren begonnen en de laatste slapenden met een zacht *bonjour* uit hun dromen haalden.

‘Excuseer!’

Christine kromp even in elkaar toen koele vingers haar pols vastgrepen en haar dwongen te blijven staan.

‘Kan ik alstublieft een kan heel sterke koffie krijgen?’

Ze keek de man aan. Hij was rond de veertig en droeg volstrekt onopvallende en niet bijzonder dure kleding. De hoofdstewardess had daar een goede kijk op. Hoewel hij zich kennelijk een ticket voor de businessclass kon veroorloven, was wat hij droeg niet meer dan honderd euro waard, inclusief de laarzen: spijkerbroek, geruit overhemd, halsdoek. Een pseudocowboy die echter, te oordelen naar zijn uitspraak van het Engels, uit Scandinavië kwam. Hij had onverzorgd, blond haar dat kriskras naar alle kanten op zijn schedel lag en keek haar aan met grote kringen om zijn lichtblauwe ogen. Hij had kennelijk niet lang geslapen. ‘Meneer, ik zal het doorgeven aan een van mijn collega’s.’

Maar de man liet haar niet los. Zijn indringende blik was star en onbeweeglijk. ‘Zeg hem of haar alstublieft dat die koffie buitengewoon sterk moet zijn,’ fluisterde hij hees terwijl hij zijn vrije hand over zijn bleke gezicht haalde. Op zijn hoge voorhoofd lag een dunne zweetlaag.

Op het neergeklapte tafeltje voor de man zag Christine vier lege blikjes van energiedrankjes staan en de bruine kringen op het verder schone oppervlak verrieden dat hij al koffie gehad moest hebben. ‘Ik zorg er onmiddellijk voor, meneer. Kunt u mij alstublieft loslaten?’

‘Heel sterk! Dat is belangrijk!’ Zijn blik leek op te flakkeren. Daarop sloeg hij zijn ogen neer en keek naar de lege blikjes. ‘Neem me niet kwalijk,’ fluisterde hij, terwijl hij Christines arm losliet. Zijn schouders zakten in, wat kennelijk een soort verontschuldiging moest betekenen. Wat hij verder nog mompelde, verstond ze niet.

Christine liep verder en nam zich voor de naam van de man op de passagierslijst op te zoeken, zodra ze terug was. Dit was geen normaal gedrag en bovendien zag hij er niet uit als een passagier van de businessclass. Straks had ze nog met een verslaafde te maken die het niet meer uithield zonder zijn drugs en die kort voor de landing door het lint zou gaan. Of tijdens de landing.

Ze trok onder het lopen haar marineblauwe jasje recht, liet de halsdoek in een lichtere kleur blauw iets meer opbollen en controleerde de broche met het Air France-embleem voordat ze het rijk van de Voyageurs betrad, waar de passagiers volgens het 2-4-2-systeem naast elkaar zaten zonder in de knel te komen. Een wereld van verschil ten opzichte van de oude toestellen.

Stoel 81. Klaarwakker, in een slecht humeur, met de overgeefzak in zijn hand. Hij zat op zijn bureaun in te praten, een jonge vrouw met haar zoon rechts van hem en een Arabische man links, die allebei knikten maar niets konden antwoorden omdat de man onophoudelijk aan het woord bleef, gesticuleerde en zich opwond.

Christine schatte hem bliksemsnel in. Accent: Italiaans. Kleding: rond de vijfhonderd euro, exclusief de gouden sieraden. Categorie: vrekkige zakenman, opschepperig en *cazzo*.

‘Meneer?’ Ze trok haar mondhoeken op en gaf hem haar ‘val-dood’-glimlach die tot het repertoire van elke goede stewardess behoorde. Een belediging die geen belediging was.

De zwarte krullenkop draaide met een ruk om en de lichte onderkin trilde. Hij was hooguit midden dertig en redelijk knap, maar sloeg niet bepaald een best figuur. Er hing een lichte alcoholwalm om hem heen. ‘Si?’

‘Meneer, mijn collega zei dat u zich niet goed voelde. Wat kan ik u brengen om de klachten te bestrijden? Maagtabletten of...’

‘*Porca miseria!* Ik ben kotsmisselijk omdat ik van dat fransozenvreten heb gehad!’ brulde hij in het Engels. De karakteristieke Italiaanse handbeweging die hij erbij maakte, wilde zoveel zeggen als: met Alitalia was me dat niet gebeurd. ‘En dan hebben we ook nog vertraging,’ voegde hij eraan toe, alsof dat de verklaring was voor zijn toestand.

De passagiers naast hem rolden met hun ogen en de jongen speelde verveeld met een kleurige stift waarin een ledlampje zat. De Arabische man had een zuurstoffles voor zich staan. Een doorzichtig slangetje liep vanuit de fles onder zijn overhemd door en kwam bij de hals weer tevoorschijn. Twee dunne uiteinden staken in zijn neusgaten.

Christine boog voorover. ‘Meneer, dat spijt me zeer voor u. Onze gezagvoerder heeft alles geprobeerd om het tijdverlies zo veel mogelijk te beperken.’ Ze keek de andere passagiers verontschuldigend aan omdat uitgerekend zij met deze lastige passagier van doen kregen. ‘Wat het eten betreft, heb ik van mijn collega’s gehoord dat u misschien wat veel door elkaar hebt gegeten. Mag ik u misschien voorstellen om...’

Het gezicht van de man vertrok. ‘Hebt u nu net gezegd dat het mijn eigen schuld is dat ik moet kotsen en dat mijn darmen me elke tien minuten dwingen naar de wc te gaan?’ Stoel 81 stak zijn handen dramatisch in de lucht. Het gouden kettinkje om zijn rechterpols klingelde zacht en fonkelde in het licht van de leeslamp. De Italiaanse woorden

die erin gegraveerd waren kon Christine niet lezen. ‘Dat hoef ik niet over mijn kant te laten gaan! Ik heb veel geld betaald en vervolgens word ik vergiftigd!’

De hoofdstewardess haalde diep adem en kwam weer overeind. Haar glimlach werd nog breder en minachtender. ‘Meneer, kalmeert u als-tublieft. Ik beloof u...’

‘Ik wil de helft van mijn geld terug!’ schreeuwde hij en hij keek haar agressief aan, terwijl hij een boer onderdrukte. ‘Nee, een volledige terugbetaling, anders klaag ik Air France aan.’ Zijn donkere ogen schoten vuur en hij sloeg zijn armen voor zijn borst over elkaar. ‘Als het moet, neem ik een monster van mijn diarree en laat het onderzoeken.’ Plot-seling schoot hij overeind, wrong zich langs zijn burens en de hoofdstewardess en rende naar het toilet.

Christine begreep waarom Marlène haar om hulp had gevraagd. Nu was zij het die medelijdende blikken van de passagiers kreeg. ‘Ik kan mij alleen maar verontschuldigen voor deze gang van zaken, dames en heren,’ zei ze tegen niemand in het bijzonder.

‘Geen probleem,’ antwoordde de Arabische man zwaar ademend. De man droeg een traditioneel gewaad en had een dikke, zwarte baard. Christine herinnerde zich hem omdat hij bij het inchecken een bijzondere vergunning voor zijn zuurstoffles had laten zien.

‘Dit bewijst maar weer eens hoe vormend reizen is: mijn zoon heeft er meer Italiaanse scheldwoorden bij geleerd dan hij ooit zou kunnen gebruiken,’ merkte de jonge vrouw ironisch op. De jongen bleef onverstoort met zijn lampje spelen.

Christine knikte dankbaar. ‘Hartelijk dank voor uw begrip, dames en heren. Ik zal kijken of ik de zaak kan oplossen.’ Ze liet daarbij in het midden of ze de zaak van stoel 81 bedoelde, of dat ze de man naar een andere stoel wilde verplaatsen om het geduld en de zenuwen van de overige passagiers te sparen. Twee uren naast een beroepsmopperaar konden erg lang zijn.

Aan het eind van de gang dook de Italiaan alweer op. Hij leunde tegen de wand van de cabine naast het toilet en wenkte haar onopvallend.

Christine liep naar hem toe en merkte dat hij naar haar slanke benen keek. ‘Meneer, wat kan ik voor u doen? Is het toiletpapier op?’

Maar 81 gedroeg zich niet agressief. ‘Mijn excuses voor mijn gedrag,’ zei hij zacht, terwijl hij bleef gebaren alsof hij zich nog steeds enorm

opwond. 'Ik wilde niet dat die Arabier argwaan zou krijgen.'

'Pardon? Die Arabier? Ik begrijp u niet.'

De man draaide zich half om, zodat zijn gezicht vanuit de cabine niet te zien was. 'Hij heeft de hele tijd in de Koran zitten lezen,' fluisterde hij. 'En hij mompelde voor zich uit.'

'Het is in de vliegtuigen van Air France niet verboden om religieuze boeken te lezen, meneer,' wierp ze tegen. Een lastige passagier en nog paranoïde ook. Dat kon ze er nog net bij hebben. Ze wist precies waar hij naartoe wilde. 'De dame op stoel 53 las zojuist nog in de Bijbel, en een van de passagiers in de Affaires had het Communistisch Manifest voor zich liggen. Maar daarom zijn het nog niet onmiddellijk terroristen.'

'Die zuurstoffles!'

'Meneer, de man heeft een vergunning van Air France om die mee te nemen. Hoewel ik het u eigenlijk niet mag zeggen, kan ik u ter geruststelling meedelen dat hij een longziekte heeft en...'

'Maar de fles is niet opgedraaid.'

Christine moest toegeven dat ze zich even van haar stuk gebracht voelde. 'Misschien hoeft hij niet voortdurend zuurstof te gebruiken?'

Hij keek haar met een triomfantelijke blik aan. 'Sinds we aan boord zijn gekomen, heeft hij de fles niet één keer gebruikt. Het pijltje staat op *off*. Ik ken het model, want mijn vader moest ook zuurstof gebruiken. Deze Arabier heeft geen longziekte, daar durf ik mijn gouden sieraden om te verwerpen.'

Christines wantrouwen was nu gewekt, ook al stond het haar niet aan dat stoel 81 gelijk kon hebben. 'Goed. Meneer, ik laat die vergunning nog eens controleren.'

'Dan kan het te laat zijn!' Hij pakte haar bij haar arm, op dezelfde plek waar de passagier uit de businessclass, met zijn koude handen en vermoeide ogen, haar even tevoren had vastgehouden. 'Er zijn elf Arabieren aan boord. Ik heb ze geteld. Ze zijn goed verdeeld over beide dekken. Ik heb ze in de bar bij elkaar zien staan, terwijl ze zacht met elkaar praatten. Ze kennen elkaar! Maar waarom zitten ze dan niet bij elkaar?' vroeg hij indringend. 'Stel dat ze bij elkaar horen en een aanslag plannen? Stel dat het een bom is of... gifgas wat die man naast mij bij zich heeft?' Hij wierp snel een blik over zijn schouder. 'Wat moeten we doen?'

'Wij doen helemaal niets, ik doe iets, meneer.' Christine ergerde zich

dat het stoel 81 toch gelukt was om haar met zijn achtervolgingswaan te besmetten. Het was weliswaar meer dan onwaarschijnlijk dat die Italiaanse hersenschimmen iets anders zouden zijn dan paranoia, maar veiligheid ging voor alles. Met meer dan vijfhonderd mensen aan boord kon ze zijn waarschuwingen niet zomaar negeren. 'U gaat terug naar uw plaats, meneer. Ik controleer de passagierslijst en de vergunning van die man en neem veiligheidsmaatregelen,' zei ze snel, om hem gerust te stellen. 'Als u nog iets opvalt, doet u dan alsof u misselijk wordt en ik kom terug.' Ze knikte hem toe.

Hij knikte terug en leek trots op zijn oplettendheid. Maar het volgende moment duwde hij zijn hand tegen zijn maag. 'O, mijn maag is echt van streek,' zei hij snel. 'Maar u hebt gelijk: het is mijn eigen schuld.' Ondanks zijn asgrauwe gezicht knipoogde hij zeer Italiaans voordat hij naar zijn stoel terugkeerde.

Christine vond hem niet meer zo onsympathiek en haastte zich naar de bemanningsruimte om de passagierslijsten te controleren.

'Denkt u nog aan mijn koffie,' hoorde ze iemand met dringende stem achter haar zeggen. 'Extra sterk, graag. Anders slaap ik direct in.'

'Natuurlijk, meneer!' antwoordde ze onder het lopen. Onder normale omstandigheden zou ze even zijn blijven staan, maar nu stonden er belangrijker zaken op het spel. Die pseudocowboy moest zich niet zo aanstellen. Alsof Air France slappe koffie schonk! 'Ik geef het onmiddellijk door aan mijn collega.'

Toen Christine in de bemanningsruimte terugkwam, werden de laatste ontbijtsets in de A380 uitgedeeld. Gespannen ging ze achter de computer zitten, pakte de passagierslijst erbij en vergeleek de gegevens met het overzicht van de zitplaatsen.

De mensen uit het Midden-Oosten kwamen uit verschillende Arabische staten. Nergens waren er gegevens die hen op een of andere manier verdacht maakten.

Toen Christine echter de naam las van de passagier naast stoel 81, begon ze te fronsen: Rub al-Chali.

Ze meende zich te herinneren dat een woestijn in Oman die naam droeg. Vroeger was ze met een andere luchtvaartmaatschappij veel in die contreien onderweg geweest en ze kende de regio dus enigszins.

Was het mogelijk dat een man en een woestijn dezelfde naam hadden of...?

Ze moest een van de veiligheidsmensen inschakelen. Onder de pas-

sagiers waren vier gewapende leden van speciale commando's, twee op elk dek. Air France zette hen in op vluchten van en naar New York, uit voorzorg en ter voorkoming van kapingen door extremisten. Ze waren als normale reizigers gekleed en vielen niet op.

Rub al-Chali.

Christine kreeg het koud en heet tegelijk en wreef zenuwachtig over haar slapen. Die Italiaanse hersenschimmen leken steeds minder absurd.

'Waarom uitgerekend op mijn vlucht?' mompelde ze. Ze besloot de gezagvoerder over haar verdenkingen te informeren. Hij moest maar beslissen wat er moest gebeuren.

Tommaso Luca Francesco Tremante schoof heen en weer op zijn stoel en verloor de Arabier naast zich geen seconde uit het oog. Alles in zijn leven begon net op zijn plaats te vallen en het mocht hier niet eindigen.

Hij had zijn geld met vastgoed verdiend en deed dat nog steeds: hij verkocht goedkope huizen in de vs aan rijke Fransen. Dankzij de crisis in de Verenigde Staten was het aanbod overweldigend. De zaken gingen goed. Het laatste wat Tommaso wilde, was door een extremist opgeblazen of vergast worden, of aan zijn eind te komen in een vliegtuigprojectiel dat een Frans bouwwerk vernietigde. Vandaar zijn theatrale rebellie.

Na twintig minuten werden de aardige moeder met haar verveelde zontje opgeroepen omdat zij aan een loterij in het vliegtuig had deelgenomen en nu een plaats in de eerste klasse had gewonnen. De twee waren er blij mee.

Weer tien minuten later dook er een grote, breedgeschouderde man op die het zich naast de Italiaan gemakkelijk maakte, omdat er op het onderdek te veel lawaai was. 'Heerlijk dat hier wat vrijkwam,' had hij glimlachend gezegd, waarna hij een krant opsloeg en begon te lezen.

Die *bella donna*, de hoofdstewardess, had hem met een gebaar laten weten dat de man tot het personeel behoorde. Het was een *sky marshal* of iets in die geest.

Het had Tommaso enigszins gerustgesteld, maar hij maakte zich nog steeds zorgen.

De Arabier gedroeg zich normaal. Hij at een croissant, dronk koffie en las in de Koran. Zijn mysterieuze zuurstoffles was nog altijd potdicht.

Tommaso hoopte dat de veiligheidsman de Arabier zou afknallen als hij ook maar een zweem van verdacht gedrag vertoonde.

Hij vond het grappig dat de moslim met smaak een croissantje verorberde. Het had iets ironisch. Volgens de legende zou het hoorntje van bladerdeeg in Wenen zijn uitgevonden, na de Turkse belegering van de stad, dus in algemene zin in de strijd met de islam. De Ottomanen wilden een tunnel onder de stadsmuur graven, maar een Weense bakker merkte het en sloeg alarm. Om de vijand na de overwinning extra te vernederen, werd na het beleg het broodje in de vorm van de Turkse halvemaan uitgevonden. Dat was althans het verhaal. Of het waar was, wist Tommaso niet. Maar zijn maag scheen in elk geval niet blij te zijn met de drie vette halvemanen met chocolade-notenvulling die hij bij wijze van ontbijt had gegeten. Of was het de opwinding over de terrorist? Of de ultrasterke koffie die hij gekregen had zonder dat hij erom had gevraagd. Toen hij een stewardess ernaar vroeg, zei ze dat de koffie misschien voor een andere passagier bestemd was geweest.

Bij het inzetten van de landing deed hij het bijna in zijn broek. Daarom maakte hij onmiddellijk de veiligheidsgordels los toen de wielen van de A380 het asfalt van de landingsbaan raakten en het toestel begon af te remmen. Het borrelde en bruieste in zijn ingewanden.

‘Dat is gevaarlijk, meneer,’ zei de Arabier vriendelijk. ‘We staan nog niet stil. Als we geramd worden...’

‘Blijft u zitten,’ begon nu tot overmaat van ramp ook de veiligheidsman zich ermee te bemoeien. Hij keek hem vermanend aan. ‘De signalering voor de veiligheidsgordels is nog niet groen.’

Tommaso negeerde de waarschuwingen en bewoog zich naar het gangpad. ‘Hou liever die *imbecille* naast u in de gaten,’ fluisterde hij tegen de man. ‘Ik ga het hier niet in mijn broek doen als er een paar meter verderop een wc is. Daarvoor is die broek te duur.’

Hij liep verder naar het verlossende toilet en hield zich onderweg aan de stoelen vast om zijn evenwicht te bewaren. De Airbus had nog steeds een flinke snelheid. De passagiers keken hem na, sommigen hoofdschuddend, anderen met een sarcastische grijns op hun gezicht. Veel vrienden had hij niet gemaakt met zijn kleine voorstelling hoog in de lucht. En toch had hij hen allemaal gered!

Nog maar een paar stappen, dan had hij het toilet bereikt. Niets te vroeg. Hij nam zich heilig voor nooit meer croissants te eten, van welke smaak dan ook.

‘Meneer!’ De stem van de bella donna. ‘Gaaf u onmiddellijk weer zitten!’

‘*Scusi*, het kan niet anders. U loopt toch ook rond?’ antwoordde hij voordat hij het hokje in dook, de deur afsloot en zijn broek liet zakken.

De verlichting kwam onmiddellijk en hij zuchtte gelukzalig. Minder aangenaam was het woedende en harde gebonk op de deur.

‘Meneer, komt u onmiddellijk naar buiten! Onmiddellijk!’

Tommaso lachte. ‘Geloof me, dát wilt u niet, bella.’ Hij wreef over zijn buik. ‘Mij overkomt hier echt niets. Ik houd me goed vast. Dat be loof ik.’

Opnieuw gebonk en haar boze stem.

‘Meneer, ik wijs u erop dat het verboden is de aanwijzingen van het personeel te negeren en dat daar sancties op staan.’

Het vliegtuig maakte een lichte bocht en de centrifugaalkrachten dwongen Tommaso zich aan de wasbak en de zijwand vast te houden.

‘Maakt me niet uit. Ik betaal de boete. Die zal niet zo hoog zijn als de kosten van een nieuwe broek,’ riep hij door de deur. ‘Laat me alstublieft in alle rust kakken.’ Het viel hem op dat het enorm warm was in de kleine ruimte. De luchtverversing leek niet te werken.

‘Meneer, ik waarschuw u...’

De luidspreker boven hem kraakte, waarna een vrouwelijke stem meedeelde dat de landing geslaagd was. De woorden werden begeleid door gedempt applaus van de passagiers. ‘Blijft u alstublieft voor uw eigen veiligheid met de riemen om in uw stoel zitten tot het toestel tot stilstand is gekomen bij de gate.’

Voor de deur van de wc was het inmiddels stil geworden. Geen dreigend gebonk meer, en geen bevelen van de overkokende hoofdstewardess.

‘U haalt nu toch niet die bewapende man, is het wel?’ Het gerommel en geborrel in zijn ingewanden was tot rust gekomen, maar echt goed voelde hij zich nog niet. Bovendien was het toiletpapier niet bepaald het zachtste dat hij ooit had gebruikt. Zijn achterste moest zo langzamerhand zo rood zijn als dat van een baviaan.

‘Wij danken u dat u met Air France...’ begon de luidspreker boven zijn hoofd weer, maar de stem werd onderbroken door een hard en onaangenaam geruis als van een stoorzender.

Tommaso moest zijn handen tegen zijn oren drukken tegen het in-